

neration, at den er parat til at sikre vores velfærd i den sidste del af vores liv.

Der er masser af spørgsmål, masser af opgaver, som følger af udviklingen, af forandringerne indadtil og udadtil, og for regeringen står det fuldstændig klart: Vi ønsker at styre udviklingen i fællesskab i dette Folketing. Vi ønsker ikke en udvikling, vi vil lade os styre af. Det har været ledetråden for vores arbejde i 6 år. Det vil det også være fremover.

Vi har haft travlt i det år, der er gået.

Jeg skal pege på et par enkelte eksempler og i øvrigt henvise til redegørelsen »Regeringens resultater«, som er omdelt til Folketingets medlemmer til forhåbentlig opbyggelig og flittig læsning.

Vi har fremlagt en ny strategi for sygehuspolitikken. Regeringen vil nu gå i dialog og samarbejde med amterne. Vi har lagt mærke til, at amterne selv har spillet ud med et meget spændende og interessant forslag, der på mange måder kan sammenstilles med regeringens. Nu gælder det om at få konkretiseret strategien i en længere tidsperiode, så vi kan nå de mål, vi har sat os: Bedre kvalitet, klar besked, bedre service, kortere ventetider og ordentlig behandling hele vejen igennem.

Vi har fremlagt et program for folkesundheden. Grundene er klare og entydige: Den danske middellevetid er for lav; mange danskere mister gode leveår på grund af langvarig sygdom, og samfundet mister en god indsats og muligheder for at leve op til vores samlede ambition.

Derfor taler vi nu om et tværgående 10-årigt forebyggelsesprogram til forbedring af folkesundheden, og vi inviterer til et samarbejde herom. Meningen er ikke at moralisere med løftede pegefingre i forhold til befolkningen, det er naturligvis den enkeltes eget valg, men meningen er at inspirere, at holdningsændre, at lægge informationer frem i vores fælles interesse.

Vi har også gennemført en arbejdsmarkedsreform III. Parterne har løftet deres ansvar. Vi har nu muligheder for med den beskæftigelse, vi har nået, at tage fat på næste store træk. Vi skal have de sidste på arbejdsmarkedet i job. Vi skal have alle dem, der ikke troede, der var noget til dem, ind på arbejdsmarkedet. Vi har nu mulighed for at styrke arbejdsmarkedspolitikken, foregribe flaskehalsproblemer, som vi har gjort det indtil nu, og få de inaktive i gang igen.

Vores mål er klare: Alle skal med, de marginaliserede skal have en chance, mennesker med

nedsat arbejdsevne skal have en mulighed. Det er nu. Alle har vi et ansvar for, at vi kan få skabt den basis.

Når det gælder uddannelsen og forskningen, har vi også være flittige i Folketinget, gennemført vigtige nye ting. Alle skal selvfølgelig ikke uddannes til det samme, kan heller ikke det samme, vil heller ikke det samme. Den forskellighed skal uddannelserne også afspejle, og det gør de også i stigende omfang.

Ligeværdet er ikke lig med ensartethed, men netop lig med, at vi alle er egnede, at vi alle kan noget, og derfor er regeringen også glad for og stolt af, at det lykkedes os at få afskaffet egnethedsvurderingen, hvor nogle, der fik prædikatet »ikkeegnede« og »duer«, måtte få et minus i deres egen oplevelse af deres muligheder fremover og andre det modsatte. Den tid er forbi, alle er egnede, et byggegrundlag for vores uddannelsespolitik.

Mulighederne for videreuddannelse har aldrig været bedre. Der er langt flere uddannelsespladser end før. Vi skal fortsætte den linje, og vi har fulgt den op med en aktiv forskningspolitik. Jeg skal bare nævne og henvise til de nye reformer, der er gennemført, måske også sende et signal til vores universiteter. I gamle dage talte man om elfenbenstårnet og dets beboere. Nu om stunder taler vi om samarbejde mellem den offentlige og den private sektor. Vi taler om, at man godt kan forske uafhængigt og frit, samtidig med at man er sig bevidst, at samarbejdet og indsatsen også handler om vores fælles samfunds fremtid. Det hedder forskerpakker, det hedder forskningskontrakter; det var alt sammen hårdt tiltrængt. Nu er vi i front igen, også internationalt. Nu skal det omsættes i praksis.

Så står det allerede nu klart, at vi inden for en kortere årrække meget vel kan komme i en situation, hvor vi vil mangle arbejdskraft i Danmark, hvis vi vel at mærke ikke allerede nu tager fat på udfordringen. Ser vi 10 år frem, bliver der 140.000 flere ældre og 220.000 færre yngre. Derfor forandringerne, derfor ændringerne, derfor de initiativer, vi har gennemført, derfor efterlønnsreformen, der rummer langt bedre muligheder for gradvis tilbagetrækning og øget tryghed i form af et efterlønsgarantibevis, samtidig med at efterlønnsalderen fastholdes på 60 år.

Vi skal fastholde perspektiverne hver dag og hele tiden. Vi må aldrig vende ryggen til forandringerens nødvendige politiske svar. Vi må